

[Elmqvist.]

vor Mening en urimelig Opgave, som her stilles Nævningerne, og en urimelig Byrde, man her lægger paa deres Skuldre.

Dertil kommer, at der er en Række Sager, som hidtil har været underlagt Nævninger, men som paa Grund af deres Indviklethed og af andre Grunde aldeles ikke egner sig til en Nævningebedømmelse. At der er saadanne Sager, som ikke passer for Nævningeinstitutionen, er jo, hvor meget jeg end ved, at det vil blive benægtet af den ærede Ordfører, klart og ubetinget indrømmet af den højtærede Justitsminister ved hans Lovforslag, hvorefter visse Forbrydelser, store Bedrageriforbrydelser, Barne- drab og Fosterfordrivelse, undrages Nævningerne. Og denne Indskrænkning er jo ogsaa tiltraadt af Udvalgsflertallet, skønt man udmærket godt kunde lægge disse Forbrydelser ind under Nævningerne, hvis man stadig mente, at de var særlig egnede til at bedømmes af Nævninger. Naar man har taget dem ud derfra, kan det kun være et Udtryk for, at man netop mener det samme som vi, at de ikke egner sig til Nævningebedømmelse.

Disse Skavanker, der saaledes efter vor Mening paa dette Omraade klæber ved Nævningeinstitutionen, findes derimod ikke ved Domsmandsinstitutionen, idet Læg- mænd her — og det er den store Forskel — som bekendt deltager ikke alene i Afgørelsen af Skyldspørgsmaalet, men ogsaa i Afgørelsen af Strafudmaalingen. Vi mener derfor, at Domsmandsinstitutionen af denne Grund og ogsaa i Kraft af det nyttige Samarbejde, der her finder Sted mellem de juridiske Dommere og Lægmandene, vil være at foretrække for Nævningeinstitutionen. Jeg vil gerne nævne, at dette Standpunkt jo ogsaa er taget af et saa demokratisk Land som Tyskland, hvor man i 1924 har afskaffet Nævningeinstitutionen og er gaaet helt og holdent over til Domsmandsinstitutionen. Paa den anden Side mener vi, at det vil være fornuftigt, naar vi gaar til Indførelse af Doms mænd, at gaa forsøgsvis frem.

Inden jeg forlader Nævningerne, finder jeg det naturligt, da jeg her er inde paa en Omtale af Nævningernes Afgørelser, at advare mod de Røster, der i disse Tider har rejst sig — den ærede Ordfører (Jesper Simonsen), Justitsministeren og andre har været inde derpaa — for, at det Medlidenhedsdrab, der nylig har fundet Sted, maa føre til en Frikendelse fra Nævningernes Side. Jeg vil, som sagt, advare meget stærkt imod denne Tale, og hvis man ønsker Nævningeinstitutionen noget godt, vil jeg haabe,

at en saadan Frikendelse ikke vil blive Tilfældet. Det er nemlig en ganske uholdbar Tilstand, at vi her i Rigsdagen under vort Ansvar som Lovgivere vedtager — saaledes som vi har gjort for et godt Aar siden —, at saadanne Handlinger straffes, og Nævningerne derefter erklærer saadanne Handlinger for straffri. Jeg skal ikke komme ind paa en Bedømmelse af den Handling, der er sket, det tilkommer absolut ikke mig; jeg kan forstaa, at Mennesker i visse Tilfælde kan skride til en saadan Handling, og jeg tror, at enhver skal afholde sig fra at komme ind paa en Fordømmelse deraf, men jeg vil blot hævde, at griber noget Menneske til den Udvej at befri sine kære for svære og uheldbedelige Lidelser, maa vedkommende næst efter at gøre op med sin Samvittighed — og, hvis det er et religiøst Menneske, næst efter at gøre op med sin Gud — gøre sig klart, at denne Handling er et Brud paa Samfundets Love og som saadant maa medføre Samfundets Straf, det er det Offer, den Betaling, man maa gøre sig klart; at denne Handling kræver, et Offer, der ikke efter min Mening gør den *virkelige* Kærlighedsgerning ringere, men netop gør den saa stor og saa alvorlig, som det maa kræves, at den skal være. Er dette Offer ikke forbundet med Handlingen, bliver Adgangen til Misbrug alt for let, saa bliver Handlingen, om jeg saa maa sige, ikke forbundet med den Størhed og den Alvor, som den maa være forbundet med for overhovedet at kunne forsvares. Og bliver dette Offer, denne Bod for Brudet paa Samfundets Krav om, at ingen maa tage andres Liv, ikke knyttet til denne Handling, maa man være klar over, at Vejen er aaben for de alvorligste Misbrug og de alvorligste Konsekvenser. Hvor mange har ikke været udsat for at staa ved syge Menneskers Seng, ved Mennesker, som forpinte af Smerter har udtalt Ønske om, at det eneste, de attraar, er, at det hele skal være forbi, og hvor mange har ikke senere set disse Mennesker gaa sunde og raske omkring? Skulde et saadant Ønske, udtalt i et Øjeblikks Opgiven, give ustraffet Adgang til, at tage andres Liv, er der efter min Mening ingen Tvivl om, at da vil Ængstelsen hos mange syge for, at Omgivelserne skal gøre det, man i et Øjeblikks Opgivenhed, i et Øjeblikks Mismod udtaler, blive af en saadan Karakter, at den vil føje yderligere Lidelser, Mistro, Uro og Frygt til de andre Lidelser. Der kan derfor efter min Mening ikke tilstrækkeligt raabes Vagt i Gevær mod disse følelsesbetonede — for andet kan det efter min Mening ikke være —, men ganske uover-